

Wõta ja loe!

№ 7.

Seotud noored.

Marja Uhola oli ilmameelne neid. Ei olnud koolis ega väljaspool seda ainustki piduõhtut, wõi pigemini „öö-olenguid“, kus Marja ei oleks lõbutšenud.

Sõbrad teadsid jutustada taft mõnda. Jutlesid õigestest joominguisst, kus Marja U. oli suitsetanud ja joonud härradega. Nad jutustasid inetuisst seiklusisst, millest M. isegi wahest tunni wahel suure suuga hooples.

Sattus kord nii, et Marja U. süüitas paberossi kusakil sõprade ringis, kus minagi olin hulgas. Põlguse tunne ja wiha täitsid mind ja ütlesin: „Marja Uholal! Ei ole weel olnud seltskonnas, kus on suitsetaja naine, ega kunagi saa olema. Mina lähen! Sumalaga!“

Poisid lastsid lendu pilkesõnu, M. naeris pilkawalt, kuid mina lätsin koju.

Mööduisid mõned päewad. Marja U. oli kummaliselt tõsine, kuigi püüdis olla weel elaw ja kergemeelne.

Ühel õhtul jookkis ta mu järele ja sofistias wabisewal häälel: „Haawasin sind. Anna andeks! Mul on olnud nii paha olla!“

„Ei midagi. Kuid siiski mõistad, et ei wõi käia rühmas, kus on suitsetaja naine.“ Marja pää wajas alla. „Kunle, mida sa must mõtled?“

„Mina wõi? Kii — kui otse ütlen, siis oled mu meelest täielik ilmanaine, kes käid ühest lõbupaigast teise ja oled joobunud sellest tihisewast patufarikast, mida kirglikult tahad põhjani tühjendada.“

„Do, seesugune wilets ma küll olen, kuid ma ei wõi midagi

Ta wõib wabastada

parata. Mul on usklik isa ja ema ning väikse tüdrukuna käisin ka teie palmelas."

"Wõi nii! Wõi sul on usklikud wanemad. Siis oled ja eestpalwete laps." —

"Jah. Isa ja ema paluwad minu eest, olen seda mitu korda seina taga kuulnud, ja nad mõtlewad, et ma weel olen hea tütar."

"Kas tead, et eestpalwete laps ei wõi hukkuda. Kindlasti kord pöörab kadunud tütar tagasi oma teedelt."

"Di, oi, mina tahaksin, kuid ma ei wõi! Kui kuulen tantsu helisid, wõi ainult mõtlen tantsule, siis juba teewad jalad tantsusamme. Kõigest muust wõiksin loobuda, kuid mitte kunagi tantsust. Oh mind armetut! Iga hommiku loen oma piiblit. Ma nutan ja oigan üksi olles, kuid ma ei wõi elada tantsimisetä."

Seal oli ori, keda sidusid ahelad, kelle süda weres nõretas. Patu-pael oli alguses siidpeen, nii meelitaw ja kena, kuid päris märkamatuks see kõwenes, uusi lõngu footi noore leegitewa südame ümber ja ühel päewal too noor tunneb ehmudes: olen ori!

Ei aita siis enam lõbud, huwid ja rõõmud, ei nutt ega oigamine, ei ka head töötused ja pühad lubadused. Patu raudsed ahelad külmalt helisewad. Waene hing! Tahtmist oleks, kuid jõud puudub. Tantsusaalis ja sõprade ringis rõõmustad ja naerad, kuid üksilduses nutad kibedaid pisaraid. Iseanda ees ja Piibli juures teed häid otsuseid, kuid kui esimene patu tuulehoog puhub, lähed kui hagan kaasa.

Tahaksid olla puhas, kuid ei wõi ära pesta patu roojaplekk. Tahaksid olla hea ja teha head, kuid õhtu jõudes märkad, et oled olnud saatana teenistuses.

Mis on jõuetuse põhjus?

Balusin kord üht oma kaaswõttelejat liituda üliõpilaste piiblingiga. Wastuseks andis ta paberile kirjutatult järgmise wastuse:

"— On inimesi, kes kogu südamest tahaksid olla jumalafartlikud, kuid ei saa, kartes sattuda üldsuse märgilauaks. Seesuguste hulka ehk kuulun minagi, — —."

Selle fedeli kirjutaja oli ori — inimeste, üldsuse arwamise ori. Seesama on paljuid noori talistanud astumast otsustawat sammu Iseanda teele. Inimkartsus on saatana wõimsamaid ahelaid, ajal, kus noor nutab oma patte. Kui see ahel ei katke, jääb saawutamata andestus ja auiline päästmise rahu.

Noored, ärge olge orjad! Jeesuse Kristuse lunastawas were wäes on wabadus. Kristil surnud Luuastaja purustab tugewamadki ahelad ja siidpeened nõõrid. Ruttame Tema ette kui ärakadunud pojad ja tütreid. Ta wõtab weel wastu ja päästab wiletsamagi. See on inimhinge suurim õnnehetk.

Mägin kord kohutawat und. Jaanituli leegitses heledalt. Muufit mängis ja noored farglesid tule ümber. Korruga näen ehmunult, et faks noort sattusid liig ligidale tulele ja tuli neelas neid. Do, häda! Juba

läks ka teine paar tulle — ja kolmas — —. Tunnen kuid keegi haarab minustki ja tantsitab. Tuli põletab.

Nii ärkasingi.

Patt petab. See on hiilgaw ja meelitaw, kuid see on fiiski tuli, seda on lugematu hull noori walusalt kogenud.

Tule Jeesuse juure. Ara enam wiivita. Tema teeb orjast waba ja „päästab linnu linnupüüdja paelust.“ G. Lehtonen.

Mõningaid sõnu ifadele.

Kui pilkate, teete oma poegadeft pilkajaid!

Kui joote, teete oma poegadeft joomareid!

Kui olete wihased, teete oma poegadeft taltsutamata inimesi!

Kui petate kaubeldes, teete oma poegadeft petiseid!

Kui mõtate appi hädawalesid, teete oma poegadeft walesikke!

Kui sirutate oma käe teise oma järele, teete oma poegadeft wargaid!

Kui otsite kõigis waid oma kasusid, teete poegadeft raha ja mammona- orje!

Kui ei oska oma naise wastu ülesnäidata sõprust, usaldust ja austamist, teete oma poegadeft wõrgutajaid!

Kui olete oma isa wõi ema wastu karedad ja lasete neid kannatada puudust, siis saate näha, et teie oma lapsed kord teile tagasi maksawad sama mõõduga!

Kui põlgate usulist ja waimlist haridust, teete oma poegadeft alatuid aatwaejeid inimesi.

Kui lasete päiwi, nädalaid ja isegi kuid mööduda palweta ja Piiblit lugemata, siis teete oma lastest jumalakartmatuid inimesi ja „paganaid“.

„Ema kaebab minu peale Jumala ees.“

Õpetaja kutsuti surija wana naisterahwa juure. Pärast pikemat kõnelust hinge asjust, küsis õpetaja lõpuks, ehk on tal weel mingisugune patt südame peal, mis waewa-teeb, kuid haige wastas: „Ei ole, mul on täielik rahu oma Issandaga, kõik olen kahetsedes Tema ette wälja toonud ja nüüd tahaks weel kord kinnitust Issanda ihust ja wereft.“

„Ehk on teil wiha kellegi wastu?“

„Ei ole, olen kõigile andeks annud!“

Lapsed, kes ta woodi ümber seisid, hakkasid nutma. Nad teadsid, et puudus seal üks poeg, kes emale oli palju walu teinud oma kõlmatuma eluga.

Sellest teada saades küsis õpetaja: „Olete andeks annud ka oma pojale?“

„Kas wõib ema jätta andestamata? Pealegi sellele, kelle surematu hinge eest ta Jumala ees palju pisaraid on walanud. Ma usun, et temagi ei hukku, waid kord Issanda juure tuleb, ehkki pärast minu surma.“ Mõne tunni pärast suri emake watskelt.

Jõudis matusepäew. Kirstu ümber olid kogunud kõik lapsed. Sõnakuulmatu poeg seisis ka seal külma ja kalgi näoga, trotsiwa südamega vaatates oma ema, kes waikjelt ja rahulikult oma wiimse woodis lebas. Kuid, kui kaas kinni löödi, kirst hauda lasti ja mullapangad ema kirstu kaanele õudfelt mürtfudes langesid, siis murdus trotslik süda ja kibedaste nuttes langes ta kummuli maha ning hüüdis: „Ema kaebab minu peale Jumala ees!“

Ta nuttis kaua, kahetsedes oma süüd ja ainult wendade ja õpetaja tõendused, et ema enne surma talle andestas, uskuma jades, et ta oma elu warandab, suutsid teda rahustada.

Kui kõik lapsed noorest saadik oma wanemaid armastaksid, ei oleks tarmis siis nende haulu wastu rindu lüüa, ja waewleđa selles, et unustasid neljanda käsu.

Whelad.

„Ah, kui ma saaksin selle restoraani ära anda, siis wõiksin olla palju muretum ja wõtta osa rohkem Jumala asjast,“ kurtis tihti üks hotelli perenaine, selle majas asus ka restoraan.

Tuli wõimalus — keegi üüris endale restoraani. Oleks pidanud feega olema soow rahuldatud. Waenlane lasseb oma wangidel teha küll ilusaid kuldseid lubadusi, kuid hoiab, et nad iialgi ei leiaks wõimalust neid täita.

Proua asutas hotelliga ühenduses omale teise wiinamüügi koha — ainult paar korda kõrgemale — et aga raha saada.

Selle asemel, et täiesti lõpuarmet teha neetud wiinaga, mis hukatuseks saanud tuhandete eluõnnele, awas ta weel ühe müügikoha juure. Ja nii orjab hana poole tuikuw wanakene waenlast, kes teda kiigutab ilusate lootuste ja soowide rüüpes, — kuni lõpeb ootamatult elu ja armupäew.

Uhu lõpuni, kuigi lähetski nii, et kõik siin maailmas sattuksid kiusatusse ja ainult sina üksi jääksid ustawaks: too ka siis oma ohwer ja ülistä Jumalat, sina ainute järelejäänud. Kuid, kui teid seesuguseid tuleb kokku kaks, siis on selles juba kogu maailm, sülelege üksteist hellalt ja ülistage Jumalat, sest tema tõde on täitunud, kuigi waid ainult teis kahes. Dostojewski.

Patt on kui kusstutamata lubi. Nii kaua, kui ta peale ei walata wett, näib ta puhtana, walgena ja waiksena; kuid nii pea, kui walad ta peale wett, hakkab ta aurama, keema ja elama. Patuhimud ja patu wõimalused ei ole furnud, kui nad end ei awalda — nad waid ootawad häwitawat awalduswõimalust.

Toimetaja **Peeter Sinf.** „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tütti — 15 senti. 31 mud 2 × kuus. Matjab aastas 50 j., 1/2 a. 25 j. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastõid sa- ta toimetaja aadressil — Koidu 68-b-6, Tallinn. Tellida võib ka Briti & Wälism. Piibliseltsilt, Mataskaewu 4 Tallinna; sealsamas saada ka igasuguseid piibleid ja piibliosi.